

Aaihonden: de wereld waard!

Dinsdagmiddag. Verpleeghuis de Kreek in het Westlandse kustplaatsje 's-Gravezande. De vijf vrijwilligers van het aaihondenproject van hondenschool 'de Vrije Sprong' staan met hun honden geduldig te wachten in de ontvangstruimte van het gebouw.

Drie van hen staan op het punt een wandeling te maken samen met de patiënten die daar prijs op stellen en daartoe in staat zijn. Nel van de Meer en Helmine 's-Gravendijk bezoeken op dinsdagmiddag de bewoners die intern verpleegd worden.

Nel heeft haar hond Brenda bij zich en Helmine haar hond Rosie. Brenda is een 9 jarige Rottweilerteef. Een uitermate goedmoedige hond die niet snel van haar stuk te brengen is. Rosie is een 9 maanden oude Nova Scotia Duck Tolling Retriever teeft die als pup al wekelijks mee genomen werd. Rosie weet de weg maar al te goed en loopt voorop de gangen door.

Bij binnenkomst volgt er een min of meer vaste route. Op de gang zit een aantal bewoners op hun vaste stek. Een aantal is enthousiast en wil graag de honden aanhalen, anderen hebben het niet zo op honden. Degene die geen contact wil met de honden wordt dat niet opgedrongen.

Er zijn 4 huiskamers die om de beurt worden bezocht. Sommige mensen hebben echt rekening gehouden met de komst van de honden. Mevrouw van de Berg die 's middags haar man komt bezoeken heeft een zakje met hondenkoekjes bij zich gestoken. Ze weet dat de honden vanmiddag komen en heeft haar voorbereidingen

getroffen. Vroeger heeft ze ook honden gehad. "Honden met zo'n strikje": zegt ze. Ze mist het gezelschap van een hond maar verheugt zich altijd erg op de aaihonden. Ook haar echtgenoot stelt het gezelschap van de honden zeer op prijs.

Rosie weet al precies wat er gaat komen en neemt met gretigheid de hondenkoekjes in ontvangst die worden uitgedeeld. Rosie en Helmine zitten naast een blinde bewoonster, zij is verrukt van de zachte, licht krullende haren achter Rosie's oren en laat de haren over haar hand strijken. De heer Potgieter ligt in bed in de huiskamer, op het moment dat de honden de kamer binnenkomen, begint ie te glunderen. Als de grote Brenda tegen zijn bed op gaat staan, breekt een glimlach van oor tot oor door. Hij steekt zijn brede, magere hand uit en streelt de sterke hond over de kop.

Een andere bewoner krijgt van Brenda elke dinsdagmiddag haar Libelle aangereikt. Prachtig vindt ze dat. Brenda doet braaf wat er van haar wordt verwacht en neemt de Libelle in haar bek en legt deze ongeschonden in de schoot van één van de vrouwelijke bewoners van de Kreek.

Na anderhalf uur zit het hondenbezoek er op. Bij een kopje thee praten we nog even na. Nel geeft aan dat ze de achteruitgang moeilijk vindt: "De mensen die hier wonen worden niet meer beter en je ziet ze achteruitgaan. Je moet het maar nemen zoals het valt. Het is erg fijn om deze activiteit samen met iemand te doen, ik ben een tijdje de enige geweest die de mensen intern bezocht en dan waren er momenten dat ik erg verdrietig was na het dinsdagmiddagbezoek. Dat is over nu Helmine en Rosie mee gaan".

Helmine haalt veel voldoening uit het feit dat mensen die helemaal in hun eigen wereld zitten, door het zien en aaien van de hond terugkeren in de wereld die raakt aan de hare. Haar ervaring is dat mensen echt 'open' gaan zodra ze met Rosie contact met hen maakt. 'Droevige mensen worden even afgeleid van hun zorgen. De hond biedt sommige bewoners een mogelijkheid contact te maken met de begeleider, voor anderen is het contact met de hond zelf het belangrijkste.'

56